

La refundació del Cau de la Costa Brava

crònica

El Cau de la Costa Brava ha obert novament les portes posant així punt i apart a setanta-dos anys d'història donant pas a la seva esperada refundació.

Aquell *niu d'art i cultura*, establert per l'alemany Hug Sanner l'any 1920 sota una base associativa i inspirat en el Cau Ferrat de Sitges, va ser pletòric des de la fundació fins a l'adveniment del franquisme, a partir del qual coneixerà progressivament l'abandó i una decadència extrema fins (massa) ben entrada la recuperació democràtica formal en què es va protegir el llegat per via de la municipalització.

La idea que mantenia el seu fons resulta a hores d'ara anacrònica i devaluada, alhora que l'estat de conservació de les peces és lamentabilíssim, la qual cosa fa obsoleta la seva vigència. I és a partir d'aquest fet objectiu que s'ha bastit el projecte museològic, de la mà

del seu flamant director, que permet la refundació sota criteris científics vigents.

La inauguració de la també nova seu on s'ha instaurat, a la Torre Muntaner, edifici que es

La sala polivalent inaugurada el 24 d'octubre de 1992 constitueix la 1a fase de les incipients obres d'agencament de la Torre Muntaner, nova seu del Cau.

Ex-libris de Joan Juncà, següidor de la tasca que Lluís Barceló va empenyer com a primer conservador del Cau. Mentre Barceló mereix el reconeixement com a titular de la biblioteca municipal, Juncà, que menà l'etapa més ingrata del museu, resta oblidat públicament.

vincula a la història econòmica de la vila i en ple eixample industrial, va sorprendre a no pas pocs palamosins que esperaven veure el Cau de sempre.

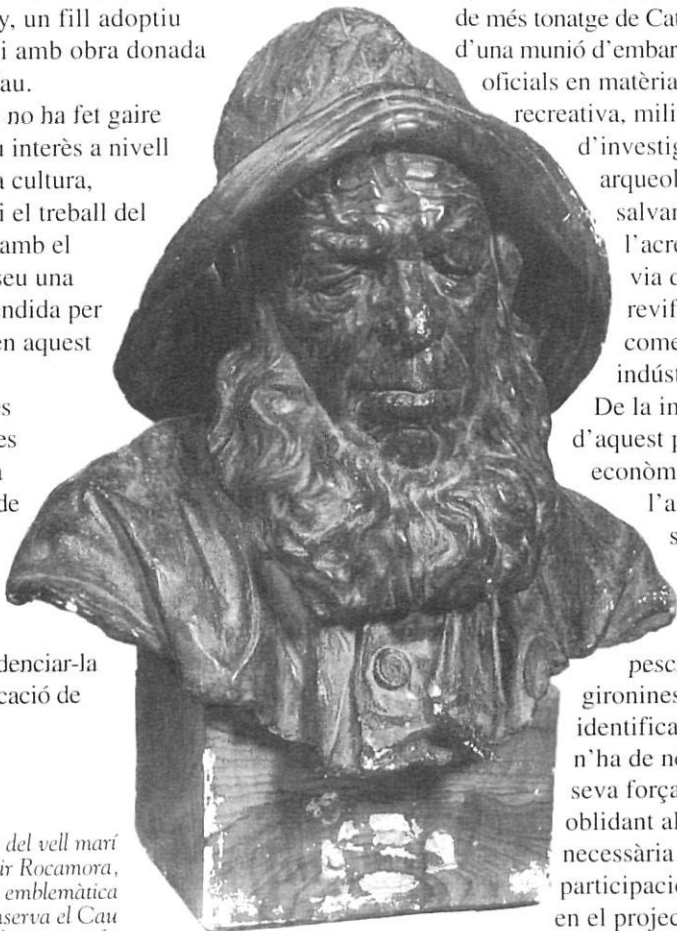
La primera fase de les obres d'instal·lació a la plaça dels Països Catalans s'ha estrenat amb una discreta i no gens ostentosa exposició que condueix planerament i eficaç pel passat i el propòsit de futur del museu, i evita excessos de disseny onerosos. El retard ha servit, si més no, per deslliurar-nos del xarampió de la postmodernitat.

L'aposta de tributar el respecte necessari a la institució tot reorientant de forma contemporània els seus objectius envers la conservació, difusió i estudi del patrimoni marítim-pesquer del litoral gironí no pot ser més intel·ligent.

Tanmateix cal, però, no obviar la ineludible referència local que haurà de vetllar de prop, donades les necessitats culturals pròpies de Palamós, tan desateses fins ara, procurant per això la relació necessària. Pensem, per exemple, en l'oblit permanent que manté la vila envers Miquel Blay, un fill adoptiu d'excepció i amb obra donada al mateix Cau.

Palamós no ha fet gaire patent el seu interès a nivell públic per la cultura, l'economia i el treball del mar i ara té amb el renovat museu una ocasió esplèndida per aprofundir en aquest sentit.

Les noves infraestructures portuàries, la recuperació de la capitalitat de la província marítima —caldrà evidenciar-la amb la vindicació de

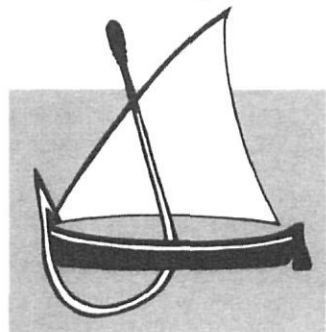

Testa del vell marí de Ramir Rocamora, peça emblemàtica que conserva el Cau i símbol museogràfic de vinculació del passat i el futur del centre.

l'històric banderí—, el fet de ser base d'una de les flotes pesqueres de més tonatge de Catalunya i d'una munió d'embarcacions oficials en matèria esportiva, recreativa, militar, fiscal, d'investigació arqueològica i salvament l'acrediten en la via del revifament del comerç i la indústria nàutica. De la implicació d'aquest potencial econòmic real, l'assumpció sentida per part de les confraries de pescadors gironines i la identificació local, n'ha de néixer la seva força, no oblidant alhora la necessària participació ciutadana en el projecte, en justa correspondència a la fidelitat original.

EL CAU DE LA COSTA BRAVA

MUSEU DE LA PESCA

Senyals d'identificació gràfica del Cau corresponents a l'etapa fundacional i a l'actual instauració. En són autors el pintor Francesc Vidal i Palmada i la dissenyadora Mireia Serra, respectivament.

El Cau, esdevingut Museu de la Pesca de la Costa Brava, és una promesa de futur i, tot manllevant la consigna fundacional, cal recordar altra vegada que *el museu és un centre de cultura que honora Palamós, i és un deure de tots fomentar-lo.*

La circumstància que la responsabilitat tècnica recaigui en un jove museòleg com en Miquel Martí i Llambrich, de coneguda nissaga pescadora i calera, és un mèrit que no es reconeix ni es valora en els concursos-oposició en ús, però en aquest cas esdevé amb tota seguretat pedra de toc i certesa garantida per a la consolidació del Cau.

CARLES SAPENA